

Надежда

Въ една стара, буренясала градина имаше голѣма лѣха, дѣто нѣкога цѣвтѣха прѣкрасни рози. Сега тамъ растѣше коприва и бодилъ.

На единъ голѣмъ листъ на бодила живѣеше охлювъ. Той прѣкарваше на тоя листъ повече отъ врѣмето си, като се движеше едвамъ-едвамъ и мѣкнѣше на гърба кжщичката си.

На другия край на този листъ отдавна лежеше малко жълто яйчице, и охлювътъ се много зачуди, когато видѣ въ единъ топълъ день, че отъ това яйце излѣзе малка гжсеничка.

Охлю съ любопитство и съ прѣзрѣние гледаше гжсеницата. Тя му се показва такава грозна и нищожна.

Но гжсеницата не се разсърди. Тя имаше веселъ характеръ и Охлю-Бохлю не можеше да разбере, защо тя се радва на свѣтлото и топло слънчице. Той обичаше дъжделиво врѣме.

Малката гжсеничка бѣше доволна, радостна и весела. Еднажъ Охлю, като поклати въ недоумѣние рогчетата си, каза ѝ:

— Чудно ми е, моя мила, защо си тѣй всѣкога весела. Нашиятъ животъ съвсѣмъ не е лекъ и веселъ!...

— О, нищо! — каза му гжсеницата. — Азъ се радвамъ за това, защото знамъ, че ще дойде врѣме, когато ще стана прѣкрасна пѣстра пеперудка. Азъ ще имамъ кадифени мѣхнати крилца, и ще полетя право нагорѣ. Ще летя, ще се кжпя въ златнитѣ лжчи на слънцето и ще го гледамъ.